

Turbók Attila

Úgy néznek rám

Úgy néznek rám a lányaim,
mint óslényre, békés bölényre,
csordája nincs, karcolja kín,
nehézkés már mázsányi lépte.

Úgy néznek rám a lányaim,
múlt századi meggyfagyókérré,
áztatta vér, tört ágain
alig maradt néhány levélke.

Úgy néznek rám a lányaim,
ha kérdezek, gyorsan felelnek,
saját sorsuk vágányain
robognak, sírnak, énekelnek.

Úgy néznek rám a lányaim
az óceán túlsó feléről,
indián törzsfőre, aki
önként megvált a fejdíszétől,

úgy néznek rám a lányaim,
az atlantiszi mély homályra,
elsüllyedt földrészre, amin
nem változtat már víz nyomása.

Én úgy nézek lányaimra,
tőlem kaptak teremő csöndet,
– ég és föld közé szorítva
e csöndben hátha megőriznek.

Kerti pad

Talán elég egy kerti pad,
egy napfény látta lóca,
megérkezik, mi elmaradt,
nem tudhatom, mióta,

rögzül a forró pillanat,
a padtámla a vállnál,
lepottyan, ami fönnakadt,
egy mosoly, egy virágszál,

szétnézek, jó volt itt veled,
szemérmes szó a számon,
boldogság önt el, úgy befed,
csukott szemmel is látom,

ülhettünk itt, a végtelen
virágzó szegletében,
festett padon, szerelmesen,
körénk csücsült az éden,

ám egyszer minden megszakad,
az érkező pilóta
hágcsót ereszt és elragad
másik dimenzióba,

magasból látom, elmarad
a végső perc előtti
utolsó emlékkép, a pad,
jó lenne nem feledni,

de késő már, az arcomat
borítja égi fátyol,
fényárban úszó kerti pad,
többé már nem hiányzol.

Hidegfront

Játszom az idővel,
mintha Rubik-kocka lenne,
forgatom föl-le feszes éleit,
színekkal játszom, pirossal, zölddel,
hátha összhangzattá finomul a kocka.

Érkeznek közben a hajnali versek,
tehervagonok dübörgésébe
madárscicsergés tolat,
csattog az agybeli túlhajszolt kerék,
robog az ébrenlét vastraverzű hídján.
Hidegfront küldi furfangos üzenetét,
fülzúgást, izomgörcsöt, hajnali talányt,
leljem meg én, mire jó ez a mélysötét
riadalom, ami nem hiányzik, de jön,
mintha csak éreztetni akarná
próbatevő erejét.

Vakító szemafor, jelez a Hold,
aláaknázott lelki síneken
kattan a veszedelmes váltó.
Miért akarja ez a gyanús kanyar,
hogy reszkessünk megint,
mint nyolcvan éve apám és anyám,
pusztító ostrom idején,
vagy az éppen csak berendezkedő
boldog magyarok a mocsárig suhogó
tüzes tatár nyílaktól,
vagy mint általában az asszonyok,
hátuk mögött a felperzselt szalmatetőkkal.
A születendő gyermek
nem fél a gombafelhőtől,
nem tudja, mi az,
de te, te tömött bukszájú nyomoronc,
felhőkarcolók hiénája,
fegyverek rejtőző kereskedője,
mindenkori packázó stratégá,
komisz tervekkel házaló ügyes cselszövő,
(bocsáss meg a laza tegezésért),
te igazán tudod, milyen a barlangi bunkósbot
és milyen a maghasadás,

ismered Hirosima főutcáját a csend beálltakor,
a Rubik-kocka szellemi ellenpólusát,
színek szűrkéjét, élek tompulását, a pislogó idő
szennyezett, lapos tekintetét.
Miért csak erre fordul hajlékony agyad
e fejfájással, izomgörcssel, félelemmel intó
hidegfront idején, miközben (jobb híján)
éppen a te nyálas eszmélésedre vár
a pusztulását sejtő,
riadt emberiség?

A születő vers

A születő vers
friss sütésű zsemle,
csalóka étek,
várd meg, míg kihűl,

könnyen elkap a
kemenceizzás hője,
odaég a héj,
de nyers marad belül.

Várd meg, várd meg
az ülepítő csöndet,
a szikkadás lassú
műhelymelegét,
törni, ízlelni így lesz
egyre könnyebb,
így lesz a vers is
tömörebb és teltebb,
formája teljes, az íve ép,

s miként só, víz, liszt
gyúródik egybe,
ámulat, élmény
párállik a versbe,
esztétikum lesz
az igaz, a szép,
megőrzi ízét,
színét, lényegét.